ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 9 / 02.04.2015

Перунові вогненні блискавиці
У сутінках свинцевих громовиць,
Свароже воїнство, що коване із криці,
Крокує в відблиску сталевих колісниць.

Епоха нових битв й нових героїв,
Звитяг людей та величі Богів.
Земля впивається без міри кров'ю
Та поглинає трупи ворогів.

Громами б'є в небесний щит відлуння битви,
Свароже воїнство сп'яніло від атак.
За честь країни б'ється Воїн світла,
З небес його благословляє сварги знак.

ПОМОЛИВШИСЬ БОГУ, ПІДВЕДИСЬ ДО БОЮ

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Сергій Василюк: «НАЦІОНАЛІЗМ — ЦЕ ЛЮБОВ ДО УКРАЇНИ»

Нещодавно місто Маріуполь відвідав музичний гурт «Тінь Сонця» з весняним туром «Промінь волі«. На концерті були присутні й солдати полку «Азов». Гурт уже відвідував базу нашого полку, давав концерт для бійців. Неймовірний драйв поповнював залу, пісні та музика випромінювали силу й славу Української нації та її безмежно багатої культури. Хлопці висловили справжню підтримку солдатам, їхня творчість дала наснагу бійцям на відважну боротьбу.

«Тінь Сонця» є одним з нечисельних Українських гуртів, які грають справжню якісну Українську музику. Їхні тексти наповнені глибоким сенсом. Тематика сягає надр нашої історії: Київська Русь, славна і героїчна Козаччина, філософські аспекти національного Українського світогляду. Нам пощастило поспілкуватись із лідером гурту Сергієм Василюком.

— Сергію, Ви з нами від самого початку нашої новітньої національно-визвольної боротьби: на Майдані, під час зародження «Правого сектору» на 5 поверсі Будинку профспілок, тепер Ви на фронті серед солдатів. Що спонукає Вас так активно проявляти свою політичну позицію?

Я музикант і у мене своя зброя. Мені дійсно хочеться бути у цій визвольній боротьбі й у міру своїх сил надихати сучасних бійців на перемогу, яка нам так потрібна. Я дуже цікавлюсь історією і думаю про майбутнє. Дійсно хочеться, щоб Україна була, як у вашому Декалозі єдина, свята, могутня і потужна держава не гірша, наприклад, за Німеччину. Можливо, із часом, навіть у своїх історичних кордонах.

Особливо зараз треба відстояти свою землю. Для мене це очевидно, що потрібно бути більше з вами.

З чого починався Ваш шлях націоналіста?

Він починався поступово. Перші десять років свого життя я тільки російською мовою спілкувався. Я народився в Києві. Моя мама киянка, а бабуся — росіянка. В дитинстві була тільки російська мова. Потім батька совість замучила, а він Україномовний, і він почав вчити мене Української. Я дуже швидко її вивчив.

Одного разу, на початку дев'яностих, бачив у нас в Києві козаків. Це до сліз мене пройняло. Побачив бандуриста і подумав — це моє. Чую козацький марш — теж моє. Десь у сусідів по радіо чув багатоголосий, наш слобожанський, лівобережний спів — це теж моє.

Щодо захоплення історією… У школі історію, чесно кажучи, вчив погано. У школі неможливо нормально вчити історію, в першу чергу мусиш знати математику, іноземні мови... Треба бути просто якимось генієм, щоб за ті лічені години, які виділяються на історію, знати її добре. Тільки навчаючись на третьому курсі в університеті, я почав читати «Історію запорізьких козаків» Дмитра Яворницького, а з часом перейшов на більш сучасну історіографію початку XX сторіччя: праці Романа Коваля, «Холодний Яр» Горліс-Горського, «Чорний ворон» Шкляра, «Народна війна» Круцика.

В плані націоналізму я навіть не знаю, в який це момент сталось — я завжди усвідомлював себе Українцем. У 2002 році наш мер Омельченко заборонив продаж Української символіки в Києві. Я прийшов на Майдан прямо навпроти Будинку профспілок підтримати продавців-пікетувальників. Там ми співали Українських пісень. На той час вже починав своє життя гурт «Тінь Сонця». І тут підходить хлопець і питає: «О чём вы здесь поёте?». Це був момент істини. Я не хотів нікого переконувати чи примушувати.

До рідної мови потрібно йти як до Бога, відчути її в собі.

Але якщо ти вже нею думаєш — не соромитись нею говорити. Я відповів йому Українською. Він мені знову російською. Я йому Українською. Але у нас дуже хороші стосунки одразу зав'язались. Вийшло, що він взагалі із Росії, з Ульяновська. Я подумав: «Якщо він мене розуміє, значить мої друзі точно мене зрозуміють». То був мій перший націоналістичний поштовх. Абсолютно у нормальному сенсі — любові до своєї культури, держави, самоповаги та національної гідності. Потім я спілкувався із різними національно спрямованими організаціями. Не було ніякого перелому — все відбувалось органічно.

Націоналізм, якщо він ґрунтується на любові до своєї нації, держави й національної культури, — це абсолютно правильна та природна риса людини.

З націоналізму спеціально малюють щось страшне й радикальне. Якщо ти любиш свій дім і його захищаєш — це нормально.

Нас намагаються змусити думати, що Україна — це ледь не випадковість. Багато хто намагається розширити свій вплив і не допустити розвитку України. І хтось дійсно в це вірить… Є поляки — у них є Польща, є чехи — у них є Чехія. Тому має бути і повноцінна Україна.

До речі, приємно було зустріти у вас в «Азові» мого старого друга Олександра Алфьорова. Ми з ним знайомі з 2003 року. Він тоді був головою молодіжного осередку «Союзу гетьманців-державників». Ми навіть з ним один концерт спільний робили. А тепер дивлюсь — він прес-секретар Андрія Білецького.

Що для Вас означає любов до України зараз?

Мені здається, що любов — це почуття постійне, а от прояв любові зараз — це максимальна підтримка добровольців, участь у волонтерських проектах.

Бути у правильному місці й у правильний час, брати участь у визвольній боротьбі.

Сергій Василюк (праворуч) зі своїм гуртом на сцені маріупольського Будинку молоді

Ви маєте вплив на молодь. Вона, можна сказати, енергетично залежна від вашої творчості. Які ідеї ви вкладаєте у свою творчість?

На ранньому етапі нашої творчості ми будували міст із минулого в майбутнє, зв'язок із предками, з нашим героїчним минулим, з тим, що надихає й переконує нас у тому, що наш шлях правильний і ми маємо продовжити ту справу, яка колись робилась. Пісні «Козача могила», «Вільним небокраєм» якраз показують цей зв'язок. Потім був період більш глибокого зв'язку із руською державою і рідною вірою. Є у нашій пісні такі рядки: «…світлі очі дівочі, наче Сварга чиста». Сварга — це небо. Такі глибокі образи нашої культури, нашої цивілізації ми використовуємо.

Ви рідновір?

Я рідновір. Сьогоднішні пісні в чомусь філософські, у чомусь більш сучасні. Хочу розповісти вам про ідею пісні «Промінь волі». Біля Маріуполя в бік Новоазовська, там де позиції ваших хлопців, є гора, на якій стоять вартові. Розповідь про цю гору мені дуже запам'яталась. Там постійно сніг, холод, дощ. Дивлячись на неї, мені пригадались цікаві філософські слова одного патріота, видатного спортсмена, воротаря «Динамо» Олександра Шовковського: «На вершині завжди холодно». І дійсно, великі Українці виходять на свої вершини, проходять цей шлях, даючи іншим дуже багато. Можливо, коли вони повертаються з цих вершин, їх можуть навіть не помічати, але такий їхній шлях. Вони варті наслідування й шанування, хоча на жаль це далеко не завжди відбувається. Але добре, що такі люди є і завжди трапляються в нашій історії. Ця пісня значною мірою присвячується вам, хлопцям на тій горі під Маріуполем.

Які перешкоди з боку нашої антиукраїнської влади ви мали у своїй діяльності?

Дуже проблемно потрапити на радіостанції. Приносиш їм пісню, а вони кажуть, що це «неформат». Ну який же це неформат? Найбільша перешкода — вона непомітна. Ніхто не скаже: «Ми тебе забороняємо». Вони просто скажуть, що ти їм не підходиш. Це найбільша перешкода. Але ми від самого початку нашої діяльності орієнтувались не на якісь конкурси й фестивалі, а на слухача. Єдиний фестиваль, який ми виграли, ми виграли за голосуванням глядачів. В Києві ми збираємо великі зали, а на більшості радіостанцій ми — неформат.

Головне — це слухачі. Я щасливий, що вони є!

Розмову вели Вирій та Оберіг

ДВА РАКУРСИ *мистецтва*

Одночасно з концертом гурту «Тінь Сонця» у драматичному театрі Маріуполя йшла вистава за мотивами повісті Українського генія Миколи Гоголя «Ніч перед Різдвом» та інших його творів (до слова, введені були також мотиви з його поеми «Мертві душі»).

Різниця між двома дійствами була колосальною. Якщо Сергій Василюк жив на сцені в одному ритмі, в одному колі мрій про велику та щасливу Україну, то театральні митці зверталися до своїх глядачів з пропозицією існувати в космополітичному, безнаціональному світі.

Співак надихав слухачів героїчними образами, пробуджуючи в їхніх душах найпрекрасніше почуття, яке тільки притаманне живій людині — любові до своєї Вітчизни. Актори ж на сцені російського драматичного театру створили якесь аморфне середовище, в котрому беззмістовно й безслідно розчинилися слова великого митця. Поза увагою режисера пройшов основний мотив всієї творчості полтавського чародія — протиставлення людяної України монструозній Московії, яка переповнилася жахіттями насилля над особистостями та хитрою чічіковщиною. Якщо в Гоголя коваль Вакула — це прекрасна й щира людина, яка заради свого кохання переборює все темне в собі, то на сцені Маріупольського театру постійно сновигав якийсь невротик, промовляючи не властиві для персонажу москальські слова.

І в той же час зі сцени Будинку молоді міста лунали високохудожні тексти Сергія Василюка, Василя Стуса, Живосила Лютого. Співак закликав міцно тримати «Меч Арея» в «Дикім полі», торкаючись серцем Вітчизни на «Стежках обрію». Він попереджав, що «воно повзе вас давити — світ змінився, небо нижче…». У всьому 2-годинному виступі музикантів чітко проглядалася цілісна ідея — дарувати своїм шанувальникам «Промінь волі».

Промовлялася цілісна ідея і зі сцени Маріупольського театру — якщо вже ви, Українці, втрапили в пазурі імперії московської, то не пручайтеся і забувайте і себе, і мову свою. Можете, правда, якщо імператори позволять, іноді в шароварах походити, пісень щонейтральнішіх заспівати, гопака погоцькати під дивними, неукраїнськими зірками о шести кінцях на християнських церквах.

І коли випадково (!) Вакула прибив черевичками чорта, то глядачі розсміялися недоречному «измышлению» режисера, але не повірили йому. Адже саме в такій темній і непроглядній духовній атмосфері, яку створили актори цього театру, торжествують і владарюють чорти та московські адміністратори в Україні. Можна було б очманіти від такого меседжу, коли б не знати, що паралельно з дійством в театрі з іншої сцени міста Василюк разом з однодумцями посилає «Промені волі» своїми піснями, пробуджуючи все життєдайне, що є в душах Українців.

Знаємо, що сердяться самозакохані митці на нього, обзивають його пісні «неформатом» на різних студіях FM-радіо невідомого походження… Та його прихильники не переймаються цими непорозуміннями й заповнюють зали, в яких виступає група козацького року «Тінь Сонця», тому що музиканти несуть людям світло, а не пітьму перебріхування.

А театр, як вид мистецтва, не помер. Просто він нині заповнений творчими мерцями, які далекі від реальності, тому нічого живого живим сказати не здатні. Шкода, що місцеві діячі театрального мистецтва не помічають того очевидного факту, що молодим маріупольцям більше подобається чути щиру Українську авторську пісню, ніж вникати в недомовки другосортного культурного продукту, який привноситься на нашу рідну землю з ворожої країни. Адже маріупольці, особливо молоді та юні, такі ж великі патріоти України, як і львів'яни та запорожці.

Оберіг

НА ФРОНТІ

НАЦІОНАЛІСТИ НА ДОНЕЧЧИНІ

Іноді мешканці сходу України і особливо територій, які контролюють військові московської держави та їх кишенькові терористи, висловлюють фальшиве твердження і озвучують нелогічне питання, вставлене їм в уста московською пропагандою: «Зачем вы приехали?». Націоналісти не приходили на донецьку землю — вони тут народились. Більше того, їхні батьки, діди і предки тут народились. Запоріжжя, Січеславщина (Дніпропетровщина), Луганщина, Харківщина, Донеччина і Херсонщина — ось найбільш патріотичні і націоналістичні землі України. І вони такі вже сотні років!

Більшість військових полку «Азов» — зі сходу. Так само, які і люди, які запитують ці нелогічні речі. Ця земля була Українською ще до того, як москалі заснували свою кволу державу на північ від Київської Русі. Зараз Українці всієї країни стали на його захист поруч із солдатами Українського сходу, які є на вістрі, в авангарді нашої оборонної війни.

Історично склалось так, що саме жителі східних регіонів України є політично активними й часто були та є зараз рушієм національно-визвольних прагнень. Саме вони втілюють ідею миру та добробуту на Українській землі. Солдатам «Азову» не довелось далеко їхати. Серед них харків'яни, одесити, донеччани, дніпропетровці, кримчани та луганчани. Вони складають основу й більшість нашого національного війська, оскільки найбільш гостро, на собі відчувають небезпеку ворога і найясніше розуміють необхідність оборони власної нації, своїх сімей, домівок і рідної землі.

Натомість тепер непідконтрольні Українцям землі Донеччини і Луганщини наповнюються прибульцями: башкіри, буряти, калмики, киргизи та, власне, москалі з-під Москви.

І вони намагаються нас звинуватити у тому, що ми не на своїй землі? Котилися б ви звідси, приблуди!

Я провів невелике опитування побратимів у полку. Єдине запитання, яке я ставив, звучало так само дивно, як його закидають нам москалі: «Чому ви прийшли на донецьку землю?». І ми отримали абсолютно логічні відповіді.

Чорний (Вінницька область): «Це не донецька земля, це спільна земля. Країна — це організм. Неможливо повноцінно жити без руки, без ноги, без якогось органу. Так само й області. Віддай область — віддаси шматок органу якогось. Я вважаю це недопустимим. Почни щось віддавати — залишишся без усього. Усім захочеться вихопити шмат. Повидирають, повитягують все. Тут не варто вибирати, якого органу позбавитись. Донеччани нам потрібні, як і ми їм. Якщо в організмі бодай чогось бракує — вже все в ньому йде не так. Ми маємо загасити цей конфлікт і жити разом в одній державі».

Мауглі *(Крим):* «Я приехал воевать. В мой дом приехали какие-то левые типы, сказали «это наша територия» и начали диктовать свои правила, устанавливать свои законы. Эти люди — это не моя компания. Это быдло. На самом деле много факторов. Я поехал, посмотрел на Майдан, как это было. Меня это реально за душу взяло. В отличии от людей, которые ездили на антимайдан, бухают в поезде и долбят наркоту, там [на Майдані] люди меняли свою жизнь. А ты сидишь, учишься, как миллион других людей… Мои взгляды тогда сильно поменялись. Вокруг меня были все такие «патриоты»! У всех был флаг Украины, пили водку «Бандерівка» и ничего не делали — на этом все и заканчивалось. Я должен был что-то делать. Ни на Майдане, ни тут нет вот этой хрени всей, фальши. Мы идем и знаем, что кого-то из нас завалят, но мы вместе и все-равно идем. Хорошее чувство, настоящее».

Оберіг*: (Запорізька область):* «Я не так далеко живу. На донбаській землі. Зараз мій дім у Запорізькій області, а до 1961 року це була Донецька область. В ході адміністративної реформи приєднали село до Гуляйпільського району, а так це був Новоселівський район. Я на своїй же землі, захищаю своїх же людей і рідних від бандюковичів та путіноїдів. Захищаю своїх родичів, які живуть у Донецьку, Луганську. Мої двоюрідні брати живуть в Луганській області. Хочу, щоб вони мирно свою продукцію виробляли, возили й продавали. А в часи бандюковичів і зараз — третину, як мінімум, по дорозі відбирають. Щоб спокійно вони працювали в шахтах. В таком плані. Це не налог був державний, а просто на карман бандитам. «Ти ж заробив — поділись!». От такий дибілізм. Тому я тут, в «Азові».

Печкін *(медик, Київська область):* «Я людина імпульсивна. Мені на очі потрапила статистика смертності наших бійців. Стріляткопать! Я мушу бути у військах. Те, що я в «Азові» — чиста випадковість. Але тепер я дуже радий. Мені подобається».

Шухевич *(Донецька область):* «Для мене бути тут — принципове питання. Моє рідне місто — Краматорськ — окуповане. Мої рідні — у Амвросіївці. Я ріс на Донеччині, формувався, як Українець і є Українцем. З дитинства не люблю москалів. «Азов» є продовженням національного революційного духу. Моя ціль тут — звільнити мою землю від окупантів і будувати на Донецькій землі Україну без терористів і без сепаратистських настроїв. Без України наш регіон нежиттєздатний. Без України тут будуть тільки деструктивні процеси».

Христя *(Вінницька область):* «Все легко і просто. Я приїхав, бо в мене дві дитини вдома. Якщо я не буду тут, то завтра вони будуть там. Ось і все».

Вирій

ПОДІЇ ТА ТЕНДЕНЦІЇ

УКРАЇНА:
ДЛЯ НАРОДУ ЧИ ДЛЯ ОЛІГАРХІВ?

Минулі тижні мало що змінили в Українській реальності. Так само потерпає від корупції та бездарного управління національна економіка. Під час «перемир'я» гинуть наші військові та добровольці на фронті.

Ганьбою березня для України став скандал між олігархами Коломойським і Порошенко, а також тими, хто залишається поки що в тіні. Нагадаємо, йшлося про контроль над найбільш «хлібними» Українськими компаніями «Укрнафта» та «Укртранснафта».

В результаті Коломойський втратив посаду голови Дніпропетровської обласної держадміністрації.

Цей конфлікт знову показав, що не буде Україна багатою, а Українці заможними, поки будуть в країні олігархи. Майдан поки не зміг встановити в Україні громадянське суспільство, а лише повернув країну від паханату до олігархату. Тож революція має продовжитись. Аж до повної перемоги Української нації!

Нещодавно уряд України заявив про припинення з 1 квітня закупівлі московського газу. Така подія має знаменувати завершення ери колоніального панування Кремля в Україні, яке останні 25 років базувалося насамперед на сибірській газовій трубі. Разом з тим, давно доведено, що Україна має такі власні запаси газу, що може закривати власні потреби та ще й до Європи експортувати.

Україна та Канада домовилися про створення зони вільної торгівлі. В такий спосіб Українська діаспора намагається підтримати економіку своєї історичної Батьківщини у важкий час.

А в Києві днями відкрилося посольство Австралії — вперше в історії України. Тепер можна сподіватися на збільшення допомоги з боку австралійців у справі боротьби з московським агресором.

Між тим, на Сході триває війна, яка змушує Українців дедалі більше сил віддавати зміцненню свого війська.

Українські вчені з Інституту фізичної хімії винайшли речовину, яка робить тканину солдатських камуфляжів вогнетривкою. Тканина, оброблена речовиною «Фенікс», не горить. Ті, кому доводилося рятуватися з палаючого танку чи БТР, розуміють значення цього винаходу. Перші партії уніформи, просоченої «Феніксом», відправили для тестування солдатам на передову. Зауважимо, що західний аналог Burnfire коштує 17 доларів США за літр, тоді як наш «Фенікс» — близько п'яти доларів.

Якщо донині нашим військовим доводилося воювати здебільшого старою совєцькою технікою, то зараз на фронті можна спостерігати також інші зразки озброєння. До частин починають надходити нові броньовики «Світязь» Українського виробництва. Концерн «Укроборонпром» готує дооснащення закуплених за замовленням Міністерства оборони англійських бронеавтомобілів Saxon танковим кулеметом КТ-7,62. Найближчим часом озброєні машини надходитимуть на фронт.

А днями в аеропорту «Бориспіль» приземлився літак з першою партією американських військових автомобілів HMMWV. Після озброєння «Хамери» також підуть у війська.

Насамкінець два промовистих факти. Перший: в Івано-Франківську відкрився інформаційний центр для демобілізованих військовослужбовців, де вояки зможуть отримати всю необхідну інформацію та консультації про належні їм пільги, субсидії, земельні ділянки, можливості оздоровитися та отримати житло й роботу. Цю ініціативу місцевої влади Прикарпаття передбачено розповсюдити на всі регіони країни.

І другий: на території давно зупиненого київського заводу «АТЕК» відкрито недільний волонтерський центр початкової військової підготовки для киян. Охочих оволодіти азами військової справи виявляється досить багато.

Коли Нація живе справами Війська — це і є запорукою Перемоги.

Галайда

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ФРОНТ

АКЦІЯ ПРОТИ СЛОВА ПРАВДИ

Ще не встигло полкове видання «Чорне Сонце» завоювати широку всеукраїнську популярність, як його вже помітили наші ідейні вороги. Сторінка видання у соціальній мережі була зламана дрібними шкідниками й закидана «толерантним» мотлохом в стилі «ню». Атак зазнали також сторінки волонтерських спільнот та інші сторінки, пов'язані з полком «Азов».

Проте ця нікчемна акція свідчить, наскільки є важливими правдиві слова про націоналізм серед людей, які мають святу здатність відчувати спорідненість зі своїм родом. Кожен може пересвідчитись в тому, як зі швидкістю блискавки просторами інтернету розповсюджується порнографія та пропаганда статевих збочень. Різноманітним «відтінкам сірого» й непроглядному етичному мороку віддані сотні тисяч сторінок у мережі.

А молоді люди з нормальним від природи світосприйняттям тим часом у віртуальному світі інтернету почуваються самотніми, хоча всіма силами душі прагнуть чути правду про реальний світ боротьби. Саме для такої молоді й засновано друковане видання полку особливого призначення «Азов», бійці якого стоять на націоналістичних позиціях.

Адже особисто Путін не одноразово власними устами засвідчив, що агресію московської армії на територію України, яка є однієї із держав-засновників ООН, спинили не хто інші, як Українські націоналісти, які самоорганізувалися в добровольчі батальйони. Через те й нервує кремлівський деспот, що до нас не прилипають ярлики «нацисти» та «фашисти». Він опустився навіть до того, що звернувся зі скаргами на Українських націоналістів-патріотів до Америки та Європи. І не дивуйтеся: путінські скарги знаходять там відгук.

Тому атаки на наше правдиве слово не припиняться. Але ми продовжимо нести ідеї націоналізму до свого народу. Ненависть ворога до нашого слова переконує нас в тому, що ми крокуємо вірним шляхом.

Оберіг

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

ІСТОРІЇ ЖИТТЯ

М.Каркоць-Вовк. «Від Вороніжа до Українського Легіону Самооборони»

Перед нами постають унікальні спогади Українського фронтовика, який з 1941 по 1945 роки встиг повоювати у складі 4-х військових утворень. У складі німецького війська він був рядовим і дійшов до Вороніжу. У партизанських відділах ОУН мельниківців був сотником і воював на Волині та Тернопільщині. В Українському Легіоні Самооборони він був лейтенантом 2-ї роти, пройшов Волинь, Польщу, Чехословаччину, Австрію, Словенію. У 14 Українській дивізії «Галичина» був заступником роти.

Спираючись на його багатий життєвий досвід, можна дізнатися про військову організацію та особливості різних за своєю природою військових з'єднань.

Окрім військового аспекту, цікавими є спогади про стосунки між бійцями, побут, політичну обстановку того бурхливого часу, спілкування з мирним населенням різних регіонів України, мотивації до продовження боротьби з переважаючим ворогом за Українську Самостійну Соборну Державу.

Ф. Турченко. «Микола Міхновський: життя і слово»

Ця книга є першим глибоким дослідження про Миколу Міхновського, основоположника Українського націоналізму. Будучи талановитим адвокатом, маючи можливість заможно жити в Російській імперії, він не зрадив справу

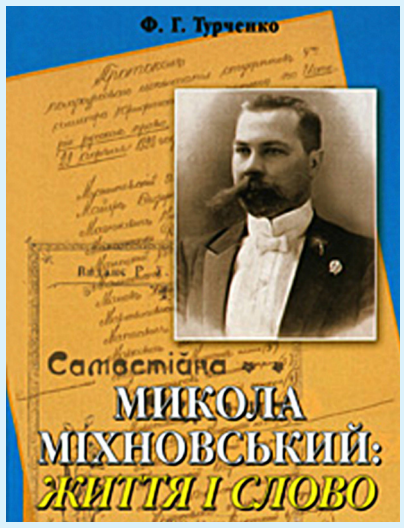

боротьби за Українську державу.

Микола Міхновський у всьому був перший. Він був творцем першої націоналістичної організації — Української Народної Партії, першим, хто проголосив потребу боротьби за незалежну Українську державу в своїй праці «Самостійна Україна» 1905 року. Він першим наголосив на встановленні кордонів України «від гір Карпатських аж по Кавказькі». Міхновський був організатором перших Українських військових частин в 1917 році.

Вже на початку XX сторіччя він зрозумів, що демократія, соціалізм і комунізм є утопіями, шкідливими для Українців. Історія підтвердила його висновки.

Русин

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

В'ЯЗНІ ПРАПОРА

ПРОУКРАЇНСЬКІ АКТИВІСТИ РФ ПРОТИ ПОЛІТИКИ КРЕМЛЯ

Минув рік від початку анексії Криму. Усі ми пам'ятаємо брязкіт затворів у руках Українських військових, які, перебуваючи у бойовій готовності, прагнули відстояти Український півострів, але так і не отримали наказу... Хоча що можна було очікувати від наляканих торгашів, які лише формально змінили владу Януковича?

У ті дні невелика частка російського суспільства, яку не зміг зазомбувати тотальний кремлівський агітпроп, чинила певний спротив загарбницькій політиці Путіна. Сміливіші виходили на невеличкі пікети, які в більшості випадків завершувались автозаками, і все ж співчуття прошарку «незгодних» здебільшого обмежувалось вечірнім обговоренням підсумкових новин.

Олег Саввін на вишколі Одеського осередку організації «Патріот України», червень 2012

Проте знайшлись у Росії і ті, хто мислив і чинив спротив. Це ті, хто є предметом гордості для нашого руху. Ті, хто пожертвував своїм комфортом і свободою заради України. Йдеться про трьох людей: двох російських активістів організації «Патріот України» Олега Саввіна та Дмитра Фонарьова, а також про кенігсберзького громадського активіста Михайла Фельдмана, що був третім співвиконавцем акції, про яку я розповім.

Про «В'язнів прапора», як їх охрестили ЗМІ, знають лише у вузьких колах, тому наше завдання — донести до широкого загалу інформацію про цю маловідому сторінку спротиву московській агресії.

Олег Саввін — громадянин РФ 1988 року народження, представник організації «Патріот України» (основи формування полку «Азов») у місті Кенігсберг (окупаційна назва — Калінінград).

Другий «в'язень прапора» — москвич Дмитро Фонарьов. З усмішкою згадую, як одного разу поблизу сцени Майдану він дав інтерв'ю Єгору Просвіріну (відомий як Просвінін) — редактору російського інформаційного ресурсу «Спутник и погромы». Знаючи, що періодично цього добродія заносить у шовіністичну риторику, наш москвич попередив земляка про потенційну можливість отримати по поросячій фізіономії у випадку подачі інтерв'ю в українофобському контексті, після чого ми переконались, що українофоби, при правильному підході до них, таки можуть робити політично незаангажований матеріал.

Всі ми памя'таємо, що анексія Криму почалась з вивішування триколорів на адмінбудівлях півострова. Згадані хлопці не могли дозволити собі мовчки спостерігати за нахабними порушеннями з боку Кремля міжнародних норм. Тому твердо вирішили провести у Кенігсберзі симетричну акцію, вивісивши на будівлі Калінінградського ФСБ прапор ФРН, тим самим апелюючи до устрою цього регіону в довоєнні часи.

11 березня 2014 року калінінградського активіста Михайла Фельдмана затримали біля обласного управління ФСБ. У цей час на фасаді будівлі майорів прапор ФРН, а Фельдман знімав його на фотоапарат. Тут важливо зазначити, що участь ліберального письменника Фельдмана в акції, організованій двома націоналістами, показує: адекватні ліберали на той момент вже почали розчаровуватись у безуспішних акціях демократичної опозиції, аналогічно до подій на Майдані, коли першопрохідців з «Патріоту України» (які 1 грудня 2013 відкрили новий етап Української історії на вул. Банковій) Українські ліберали спочатку клеймили провокаторами, всіляко гальмуючи крах режиму Януковича, а пізніше пішли за націоналістами, переймаючи їх методи боротьби.

Отже після затримання Фельдмана, менш ніж за годину, були затримані й патріотівці Олег Саввін і Дмитро Фонарьов.

До вчинку хлопців у громадськості ставлення різне, проте всі сходяться в тому, що кримінальна справа з такого приводу — повне безглуздя. Зараз усі троє сидять у СІЗО. Їм загрожує до семи років позбавлення волі. Виходячи з нинішньої політичної обстановки — це цілком реальний термін. До речі, саме за цією статтею кілька років тому були засуджені Марія Альохіна та Надія Толоконнікова з Pussy Riot.

Як повідомили самі обвинувачені «Новій газеті»: «...Мова взагалі не про Німеччину — про Україну. Це була акція проти заохочення російською владою сепаратизму на південному сході. Прапор в Калінінграді — німецькому до 1945 року — було вивішено «за аналогією» з тим, що відбувається в Криму.»

Калінінградський опозиційний політик Василь Адріанов (в день вивішення прапору в його квартирі оперативники перекинули речі догори дриґом) стверджує: «Єдина мета акції — домогтися того, щоб Німеччина посилила санкційну риторику проти Путіна. Все! Всі інші версії — це маячня.»

Без поштовхів, подібних до вивішування прапора, неповоротку бюрократичну систему сучасної Європи неможливо спонукати до рішучих дій. Власне, тому ми й маємо бути вдячними «в'язням прапору» за їх самопожертву в ім'я України.

Останнім повідомленням від Олега Саввіна був анонс «Вечору антирадянської поезії», «…присвяченого визвольному руху народу України від мракобісся та деспотії Кремля» та звіт з «Антиколорадської акції», проведеної 6 березня 2014 в центрі Кенігсбергу. Дмитро Фонарьов востаннє виходив на зв'язок на початку травня того ж року, повідомивши через свого товариша, що його номер телефону знаходиться у руках ФСБ.

Я більш, ніж упевнений в тому, що вже недалеким є час, коли кремлівська потвора піде в небуття і наші ув'язнені побратими зі зміцнілим духом і загартованою волею поповнять наші ряди!

Сваргослав

КОРОТКА ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Калінінградську область було утворено 1945 року на етнічних німецьких землях Східної Прусії шляхом анексії. Тоді сталінська влада протягом року повністю депортувала корінних мешканців, замінивши їх людом, звезеним з усіх куточків СРСР. Переселенню підлягали 105 558 осіб.

Вражаючу примітивність совкового світогляду демонструє план перебудови анексованого Кенігсбергу. Щоб переселенці з Радянського Союзу не бачили вишуканої німецької архітектури, московська влада поступово знищила практично всі найкрасивіші будівлі міста, «наліпивши» на їх місці так званих «сталінок», а згодом «хрущовок» та інших «шедеврів» радянської архітектури. Було знесено 12 кірх, окремі з яких були побудовані ще у XIII-XIV століттях. По суті, до наших днів зберігся лише Кенігсберзький кафедральний собор. Будучи побудованим у стилі балтійської готики, для радянської влади він був «символом пруського мілітаризму та фашизму». Собор не знесли лише тому, що біля його стін похований творець німецької класичної філософії Іммануїл Кант.

Сучасний стан політичного життя Кенігсбергу проявлений здебільшого у протистоянні калінінградських комуністів-запутінців та місцевих регіоналістів-республіканців, серед яких чимало націоналістів.

ІСТОРИЧНІ АНАЛОГІЇ

ПРИВИД 1917

В сучасному Українському суспільстві настав період, що повторює історичний епізод революції 1917—1919 років. Нашу сьогоднішню владу нерідко порівнюють Центральною радою, а Порошенка з Грушевським. І не дарма.

Українська революція 1917 року була наслідком повалення імперського режиму в Петрограді (сучасний Санкт-Петербург). А безпосередньою причиною революції у Російській імперії був розпад і фактичний програш армії, яка не бажала воювати у Першій світовій війні.

Загалом це небажання поширилося й на народні маси. Хто перший заговорить про повне припинення війни — той і отримає владу. Це не зрозумів Тимчасовий уряд, тому і втратив підтримку, однак прекрасно зрозуміли і використали більшовики. Саме вони вперше висловили ідею припинення війни, чим і здобули прихильність народу.

Те ж відбувалося і на теренах України. Населення прагнуло миру і закінчення війни. Однак і цим Центральна Рада не скористалася і тому програла. Центральна Рада, як головний представницький орган складалася з радикального крила (самостійників) і поміркованого. Помірковане переважало, адже відповідало інтересам мас, що переважно були байдужими до державотворення.

Саме тому націоналісти здобули надто обмежену підтримку серед народу. Центральна Рада відразу ж почала координувати свої дії з Тимчасовим урядом Росії та оголосила про прагнення автономії в складі Росії, а не незалежності. Піком «поступливості» Центральної Ради є видання Другого універсалу, за яким Українська армія підпадала під контроль московських генералів, а Генеральний Секретаріат (уряд) мав затверджуватися Тимчасовим урядом. Проти такої політики активно виступив Другий Український полк ім. П. Полуботка в ніч з 4 на 5 липня 1917 року. Однак будь-які спроби переконати лідерів-соціалістів Грушевського та Винниченка були марні, а виступити проти Центральної Ради самостійники не наважилися.

Проти них було кинуто сили, віддані Тимчасовому уряду. Як наслідок, полк було розформовано, а лідера самостійників Міхновського було вислано на румунський фронт. Активною політикою, а саме повстанням, могли зайнятись лише націоналісти.

Ніякого відділення від Росії соціалісти з Центральної Ради не прагнули, адже Україна на той час виробляла більшу половину сталі, чавуну, вугілля, цукру, хліба в усій імперії. Економічно було невигідно припиняти торгувати з Москвою. Населення вперто переконували у неможливості війни з «братніми» народами. Хоча імперські настрої більшовики навіть не приховували. Війна була очевидною.

Однак, навіть в пік війни, коли окупант захопив майже половину земель України, у Четвертому універсалі Центральна Рада замість створення армії оголосила створення міліції. Українська влада навідріз не бажала боротися за незалежність країни. За помилки всього народу і корисливих політиків голови клали віддані Українській національній ідеї герої і патріоти, як чотири сотні київських студентів та бійців вільного козацтва під Крутами.

Абсолютно ту ж ситуацію ми бачимо і в 2015 році. Весь наш світ — це зажди поєднання протилежностей, які чергуються: мир і війна, порядок і хаос. Війна — це не добро й не зло. Це нормальний етап життя суспільства, якому загрожує небезпека.

За кожну мирну хвилину пролито відповідну кількість крові. За кожен метр землі пролито кров. Однак більшість наших пацифістів з цим не погодяться. В тому й проблема, що не розуміючи, з чим ми маємо справу — вони займаються бездіяльністю.

Обрання президентом пацифіста, який голосно декларував бажання припинення війни, є прямим наслідком цього незнання. Більшість не розуміє, що за 23 роки «незалежності» і за позбавлення від згубного впливу РФ, ми маємо пролити кров. Однак, неначе в книзі-антиутопії Оруела «1984», нас намагаються переконати, що війна — це не наша справа, ми до неї не маємо стосунку, вона нас омине і ми отримаємо все, що хочемо.

Все це неначе вирвано з 1917 року. Пацифісти при владі, населення хоче миру. Цим користуються політики, а націоналісти зазнають репресій, попри те, що, ризикуючи життям, стримують ворога на Сході.

Війна з Московською федерацією була очевидною, однак весь час це замовчувалося або стверджувалося протилежне. За всі ці помилки зараз проливають кров націоналісти та патріоти.

Народи поділяються на два типи: ті, що живуть в парадигмі часу і ті, що живуть в парадигмі простору. Перші вважають, що історію не змінити. Радикальні зміни, героїзм — не є аргументами для таких народів.

Інші ж народи живуть у парадигмі простору. Для них історія — це те, що твориться ними. Це робиться за допомогою особистостей, героїв, які не здаються, які борються попри небезпеку смерті. Їхнім ідеалом є не політик, не мир, а воїн, що прийняв бій на смерть з мечем в руках.

Українська нація — останній тип. Це доводить наша правдива, нефальшована історія. Проте пацифісти, ліберали і демократи нас запевняють у протилежному. Дехто купується на солодкі лозунги. Але факти доводять, що ми не можемо розраховувати на чиюсь допомогу – Європи, США чи будь-кого іншого. Ми маємо власноруч зберегти свою державність. І поки ми цього не усвідомимо, нами і надалі керуватимуть пацифісти і миротворці, а насправді боягузи та свійські тварини, які тільки жують, що дають, і залежні від когось.

Надходить час, коли на арені війни з'явиться Український «національний вовк», який, зібравши сили, переможе ворога на його ж землі.

Сокіл

Автор вірша на титульній сторінці Юрій Руф

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь, Донецька область.

Головний редактор, верстка Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Дизайн обкладинки Оля Крук
Технічний редактор Лисиця

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Відгуки, зауваження та пропозиції допомоги виданню «Чорне Сонце» ви можете надсилати за адресою: redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій.